

SIMOR ANDRÁS

Fohász Prométheuszhoz

VERSEK

ZRÍNYI KIADÓ / BUDAPEST

Z-Füzetek/2

**Főszerkesztő
SÍPOS GÉZA**

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Simor András, 1990

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Magányos bajnok nótája

Ha magam holtra ijesztem,
ki segít akkor igyemben?
Szabályamat le nem eresztem,
szívemben félsszel verekszem.

Szelídből lettem bátorrá,
nem leszek többé botorrá,
ijedős lesi, ki ront rá,
bajnok kardjával vág hozzá.

Tegnap lángom kié lett?
Erem tüzei kiégnek.
Kereszten latrok függének,
elnémult szava az égnek.

Lehet nagy sebtől elesni,
diadalt ülhet sok senki.
Halálig aki verekszik,
meghal, de harcát nem veszti.

Üzenet Csúcsáról

1.

A tegnapelőtti ember

Miközben a ma ágál, hőköng,
megőrzöm a tegnapelőttöt.

Minden percére úgy vigyázok,
mint ki vak éjben napvilágot

rejt szóban, álmovillanásban,
ha egyszer nem rejtheti másban.

Lesz idő, mikor az a szikra

tűzze lobog szemet vakítva,
s boldog csontom, mikéntha élnek,
érzi az új nap melegségét.

2.

A holnaputáni ember

Mit tudok óróra, ki nincsen,
csak egy fontos: el ne veszítsem.

Őrizzem a reményt halálig,
hogy eljövend egykor a másik.

A nálam több, igazabb ember,
holnaputáni szerelemmel,

holnaputáni hittel, bátran
körülnéz a zilált világban,

s tégláit megtisztítva, házat
épít minden ivadékának.

Emlékezés a zúzott homlokára

Máglyák, nem is messze.
Múlt, jelen, jövő
alá gyújtott máglyák.
Omlik a Leendő.

A minden Leendő.
Mit Ady úr látott,
s mi vala jövő.

Bort keres a kertben,
feledni, feledni.
Ha nincs a Leendő,
nem is leszen semmi.

Tinódi énekei

1.

Hazudósokról, sok hamisokról,

kikre énekkel Sebők nem voksol,
mert őmiattuk bűdös az jó bor.

Bűdös az jó bor, bűdös az ének,
pislog csak lángja ember hitének,
iszonyúságok történülének,

iszonyúságok miránk rontának,
veszendő várunk, huszadik század,
melyre gonoszok hordája támad;

hamisokról szól Sebők dalával,
hazudósokra csapni nem átal,
messzire indul, halálon átal.

2.

Szüvemet jajra hasítja sorsom,
töpregek jövőn, bánkódom volton,
hadak züllését mostan én mondom.

Sírba hullóban nem-volt világom,
vele bánatom, vele vígságom,
vészé, mim vala eme világon.

Ember és világ egyként esendő,
nem nekünk leszen földi jövőendő,
vessen hát, minek sorsa veszendő.

Kigyúlnak immár csillagi égnek,
ameddig élek, szüvemben égnek,
belőlük lobban fölfele ének.

3.

Sokan várunk, Szentlélek Úristen!
Jöjj el közénk, légy velünk ez ígyben,
könyörgésen kívül semmink sincsen,
darabokra hullik immár minden.

Haragodat te népedről vedd le,
bár érdemli, mégse legyen veszte,
Sebők deák kér, figyelmezz erre,
indulónak mutasd hová, merre.

Szerzé büba, kevés pinz taslyába,
mégis hiszi, nem szerzé hiába,
érzi hátát, fájdul gyomra, lába,
de mi történt, írja krónikába.

4.

Győzelmet rajtam vehetnek mostan,
csak azt nem tudom, az győző hol van?
Ha elheverek szép mezőn holtan,
megmarad itten, az ki én voltam.

Énekben mondott sok hadi-részlet,
örzött cserépje törött egésznek,
megérte dalom, érte hogy éljek,
rossz boron, lőrén jobbat reméljek.

Az ellensígnék nem valék háttal,
hamisat szóla, ki ezzel vadai,
ütök gonoszra nemcsak szablyával,
kezemnek sebje immár rám vall.

Dal a múlandóságról

A barátokból mi marad?
Egy hangsúly, eltűnt pillanat,
kevesebb, mint az utcakő,
amely alatt a pálma nő.

A kedves nőkből mi marad?
Egy arcéi, puha mozdulat,
kevesebb, mint a déli szél,
mikor hűsen arcodhoz ér.

A vágyaidból mi marad,
amikor minden part szakad,
és átölel a semmiség?
Kevesebb, mint a messzi ég.

Kosztolányi

Hódított, élvezte a világot,
rímekkel játszott.

Mások fejére vidáman hágott,
boldognak látszott.

Mialatt nézte ínyén a rákot,

rímekkel játszott.

Fayad és a Halál

Olyan kíváncsian nézte,
mint ki megfesteni készül,
odahívta asztalához,
titkát fürkészte merészül.

A Halál mulatott rajta,
milyen önző, köpcös férfi,
azt hiszi, erősebb nála,
csak magáról tud beszélni.

Kávézott, a füstöt fújta,
többször kirúzsozta ajkát,
tudta, övé már a költő,
kedvére volt a mulatság.

Az verset írt, képet festett,
neki adta ajándékul,
úgy tett, mintha nem is látná,
hogy élete immár széthull,

leste őt szeme sarkából,
titkát fürkészte merészül,
olyan kíváncsian nézte,
mint ki megfesteni készül.

A vörös szírom

A flambojánfa elvirágzik,
a vörös szírom sárba hull.
Az idő fájáról lehullunk
visszafordíthatatlanul.

Csupaszon a halál kezében,
illúzióit veszve rég,
egyik a másik után indul,
búcsúzkodik egy nemzedék.

Az álomtalan semmiségben,
ahonnan nincsen visszaút,
az utolsó útra világít
csillagfényével a Tejút.

A rettenetes búcsúzásban
megfeszül ideg és izom.
Emlékezünk, az éjszakában
világít a vörös szírom.

Barátnőm álmában néger lettem

Csavargók a Reinán,
kávét iszom tíz centávéért.
Mindig
van kivel szóba állnom.
Néha eszembe jut
a messzi város,
hol ideges emberek loholnak
megszökő életük után,
beszerzik a televízióból
éjszakai lidércnyomásukat,
s fukarkodnak a jövővel
álmuk lyukas zsebében kotorászva.
Jól érzem magam,
trópusi nap süt,
lázongó szavak melegítenek,
és jut nekem a kevéskesokból,
amiért érdemes élni.

Ne űzz ki álmodból, barátném,
ott vagyok otthon.

Dialektika

Álmomban
nyüszítettem.
Álmomban
őszintébb
vagyok,
mint ébren.
Ébren
fogam
összeszorítom.
A halált
nem álmodom,
hanem
élem.

Búcsú Mócsitól

Mócsi, a kutya keresgéli majd
a gyerekeket, keresi sokáig,
bejön, szimatol, nem érti, mi van,
mintha a ház se volna az a ház itt,

ahová befogadták egy napon,
és többé senki se verte ki bottal,
keresgéli a nincs-már tegnapot,
színét és szagát, mi egyszer volt, hol van

Elmegyünk, Mócsi, és nincs visszaút,
a tegnapi mindörökre vége,
egy csontot se hagy, hogy a földbe dugd,
hiába ugatsz a közönyös égre.

Reggel

Ébredni nem jó. Pedig beszaladnak
a gyerekek, mint fürge kiskutyák.

Van madárcsicsergés,
nyár van, süt a nap.

De mire ébredek?

Az író és a lelke

Jó volna kucorogni a meleg takaródzó
alatt, onnan böhögni, de noszogat a lélek,
keljek föl a halálból, ragadjak megint pennát,
elhitetvén magammal, hogy mikor írok – élek.

Nincs sehol világosság, világ visszája van csak,
ezt mondom kiköhögve és bújnék megint vissza
de a lélek rikácsol, megragad üstökömnél,
és csontomból velőmet kéjes vidoran issza.

Ennél, innál, aludnál – mikor semmi se mozdul,
te mozdulj, mondja zordul, és a halálból felránt.
Jól van, értelek, lélek, van mire haragudni,
guták adják kezembe mai napság a pennát.

Tréning

Mielőtt újságot olvasok,
labdázom a gyerekekkel.
A madarak vidáman csicseregnek.

Tréning ez,
felkészülés jövőmre,
ha ugyan lesz.

Mondják,
a mag a földben áttelel.
Az ember képes erre?

Míg létezem,
nem adom meg magam.
Harag és szomorúság

gyúlik bennem erővé.
A labda elgurul.
A sor végére pontot ír a madárzaj.

Mila

Egeret nem is akar látni,
doromboló és döngölődző.

Magára figyel mindig, érte
miákol három macskaöltő.

Életét kályha mellett tölti,
személyisége szembeötlő.

Ha enni kap, karmát behúzza,
egészen olyan, mint egy költő.

Versenyt az idővel

„Mi dadogunk, de várj, ki jön utánunk.”
Nem jön utánunk senki.

Nyomunkat benövik az indák, a liánok.

Köztük egy ige, hajdani jelző.

Szétporladnak a szavak, földdé lesznek.
Mi nő ki belőlük?

A majdani fölfedező netán egy furcsán hajlott
ág előtt tünődve megsejti a voltat.

Érdemes ennyiért továbbmondani a tegnapi szót, a
tegnapelőttit,
és dadogni a holnapit, a holnaputánit?

Nem ez a kérdés. Nincs visszautam. Nincs meaculpám.
Míg vagyok, továbbmondom.

Eltüntetheti nyomomat a dzsungel, a buja, a gonosz.
Ott hagyom a rengetegben

az időt, az eljövő, a győztes időt.
Nem porlad el, nem nővik be indák.

A nincsről

Elveszítik a nincset,
hogyan nincs ne legyen.
Sohase legyen többé.

Hiszen, jaj, eddig se volt.
Elvenni hogyan lehet?
Nem őrzi élő, se holt.

S ha mégis őrzik, védik?
Végeznek velük.
Egyszerű, ami készül.

Legyen legalább bennem.
Fájjon, ami nincs.
Ha nem fáj, nem is élek.

Október

A fűvön fekvő ing
úgy hever ott,
mint egy halott.

Karjai szétszapva,
teste deréktól leszakadt,
feje nincs.

Ez volna
a jövő?
A reggel néma.

Madártrilla sincs.
Hideg nap süt
az őszi tájon.

Legyek,
vének, betegek
vánszorognak.

Jövő

Felejtsem el, biztatnak,
de mit adnak cserébe,

csillagomért mit adnak,
ha letépi az égről?

És egemért mit adnak,
ha silány ronggyá gyúrik?

És mit a feledésért,
cserébe mit kínálnak?

Egeden eget, melyről
semmibe hullt a csillag.

Apátlanul

A faágról
a faágra vetett hurokra gondolok.

Ha apám élne,
leintene.

„Azért túlzol – mondaná –,
ez mégsem az.”

De ő két éve halott,

nincs kivel vitatkoznom.

Kifosztás

Elvonnék tőlem
a múltat,
nem az enyém.

A jelent
el sem kell venniök,
úgyis övék.

De visszakapom
bilincseimet,
azokat igen.

Kezeskednek
erről
a kezeskedők.

Az álom
hurokként
feszül nyakamon.

Világnak visszája
feslik
szagtalan virágba.

Bohózat-díszletet
kopácsolnak
keretül.

Keserűen kinzatul,
vas szegekkel
veretül.

Betlehemi

Gáspár, Menyhért, Boldizsár,
három bátor, bölcs király,
Betlehembe mennének,
Megváltót keresnének.

Nem látni a csillagot,
mely fölöttük ragyogott,

hová lett, nem tudja senki,
nélküle kell útra kelni.

Sokfelé a szegények
Meváltót keresnének,
mint a három bölc király,
Gáspár, Menyhért, Boldizsár.

Ima Krisztus után 1989-ben

Nincs ki e világon
minket itt marasztal.
Mennünk kell a Golgotára
hátunkon kereszttel.

Van és lesz Pilátus,
kezét vízbe dugja.
Kiáltják a feszítődmeget
a mi Krisztusunkra.

Ez nem híve többé,
az vájkál a sebben.
Nem jövünk e földre vissza
se hétfőn, se kedden.

Kereslek a ködben,
Isten fia, Krisztus.
Nagy baj van a híveiddel,
most mutasd meg, mit tudsz!

A szegényt, a gyöngét
védd meg kereszt nélkül.
Hozd el a mi világunkat
végső menedékül.

Tamás monológja

Nem hiszek a hitetőnek, hiába
mondja nekem: "Hozd ide ujjadat,
hozd kezedet, és bocsásd oldalamba."
Sebét azért tapogatom, hogy vére
megint csurogjon, mint a hit belőlem.
Ügy csurgóit, mint a vér, utolsó cseppig
kifolyt szívemből, s az üres maradt,
mint lottyadt tasak, összement, silány.

Most jön és mondja: "Fogjad oldalam,
tedd ujjaid sebembe." Az enyémbe
ki teszi ujját, és ki hisz nekem
a hitetlen világon, a vigyorgó
zsoldosok, álszent farizeusok
között, énnekem, Tamásnak ki hisz?
Túnjön el innen az átszegezett,
ez a vérrel engem csúfoló!
Ha legyőzhették, ő nem Istenem.

Hibabejelentés

Uram, a Föld
nem működik,
recseg-ropog telefonod.
Az égi hívás
az Alvilágba fut be.
Hallózunk
válasz nélkül.
Itthagytál minket
e világi végén a vonalnak.
Kattogó, zavaros zörgés
érkezik Mindenségedből.

Hozzászólás

A kommunizmus utáni korszakot
a kommunizmus előtti korszak
megszűnése utáni korszakban
tervezik létrehozni.

Vegyük például egy inget,
ami nincs,
és szaggassuk le róla
az inggombokat.

Mennyi buzgólkodó!
Mennyi nyilatkozó!

Aztán jön egy ember,
mellét vakarja,
fázik.
Szeretné fölvenni az inget.

Egy fekete rinocérosz mondja

Erőm a szarvamban volt.
A szarvamban, amelyet levágtak.
Levágtak, hogy megvédjenek engem.
Megvédjenek az orvlövészeketől.
Nem akartam ezt.
Ellenségeim nevetnek énrajtam.
Inkább lennék halott,
halott, akinek eladják a szarvát.
Vége a fekete rinocéroszok népének.
Amit az orvlövészek nem tudtak megcselekedni,
védelmezőink megcselekedték.
Fegyvertelen vagyok,
méltó a megvetésre.

A milicista halála

Robert Capa fényképéről

A régi fotós
lefényképezte a halott katonát
abban a pillanatban,
amikor a szívébe talált a golyó,
a fasiszták golyója.
Én azt látom a képen:
a katona a fegyveréért nyúl,
utolsó mozdulata
nem a megadásé.
Négy évtized múltán látom ezt,
amikor
nincs fegyver, amiért nyúlni lehetne,
noha a golyó a szívbe talál.
S fotó sincs,
hogy lefényképezze a holnapi halottat,
aki a végső pillanatban
nem tudom milyen mozdulattal
fejezi majd ki,
hogy nem adja meg magát.

Deklaráció

A NAGY FRANCIA FORRADALOM
eszméit

a burzsoá restauráció
nem valósította meg.
Hirdessük hát:
SZABADSÁG, EGYENLŐSÉG, TESTVÉRISÉG
zagyaság volt,
Rousseau elmebaja,
hagymázás álma Marat-nak,
Robespierre-nek.

Korvin csöndje

1.

Először Horváthot vezették köztük el,
Sturcz Károly megbotlott, a bitóhoz közel,
Lászlót pribék vitte, belécsimpaszkodott,
Korvin nyugodtan ment, elküldte a papot.

Azt írják, a tisztek mellett költő is állt,
ki izgatott szemekkel leste Báli Mihályt,
a dolgát avatott kézzel végző bakót,
kivel a Kúria akkor akasztatott.

Korvin kuszáit haja, sovány gyermekfeje
hét perc elmúltával ráhullott mellire,
a reggel fakó lett, akárha volna est,
s vércsöpp írta volt: „Consummatum est.”

2.

A halál
az örök Csend.
Ki tudja,
hátha
erre a Csendre
van ma szükség,
amelyről
visszapattannak
a hazug,
az átkozódó szaval
mint a falról
a teniszlabdák.
Ez a Csend
hangosabban szól,
mintha
élve beszélnek.
Együtt forog

a földdel,
amelyről leszakadt
A földdel,
amelyen
ott virraszt
a várakozás:
Evolutio
vagy revolutio?
Feltétlenül
az utóbbi.
Felnézek az égre,
halott szemem
a szemhéjam alól
ellát a csillagokig.

3.

A nagy,
fekete kutya,
Hektor,
akivel az irtáson
kergetőztem,
vonít,
értem vonít.
Mennyivel
érthetőbb
a vonítás
a szavaknál.
Nem
a szavak
adnak erőt.
A vonítás
felszáll a holdig,
amely
egykedvűen néz le,
mit érdekli őt,
a kihűltét,
hogyan forog-e,
vagy megállt
a föld.
Mintha
fölegyenesednének
a kivágott jegenyék
és gyökeret eresztenének
a rögökbe.
Idáig
ér
a vonítás,
megtölti
a Csöndet.

Post mortem

Mai napomat neki mondom el,
a halottnak, ki megölte magát.
Ezentúl már csak így beszélgetünk
a semmiben, mert nincsen odaát,

de hamarosan ideát se lesz,
ha leverik az égbolt csillagát,
s elevenen agyagba döngölik,
ne világítson fényével tovább.

Ha megölik mibennünk a dühös,
baloldali, dobogó micsodát.

Radovan Zogović modorában, órála

Az egész küzdőtéren – de hol a küzdőtér? Ez jut eszembe róla,
ki önmagából csinált küzdőteret, morfiummal a kint nem enyhítette.
A holdban milyen krátert látna, Nicaraguát látná a csizmanyomban,
s pontosan tudná, őellene, miellenünk ki tanácskozik, ki áll megint lesbe,
Rí teP szét minden utat-módot, az idegeket ki öli el végleg,
hogy úiegnémuljunk, legyen rothadó, csonka, mi egykor ép volt.
És nem adná meg magát, szeretne, verekedne, lánggal égne,
harcba vetne minden érzékszervet, minden tartalékot.
Hát mind tisztábban, mind hangosabban, emlékezetemmel,
agyammal, velőmmel,
míg csak rezdül a membrán és utolsó élő sejtem,
hallani akarok mindent, még ha fülembe forró viaszt is öntnek,
mert nem felejttem a mai sortüzeket, s a tegnapiakat nem felejttem,
Mint amikor halálhírét hozta a posta, és éppen Havanna mellett,
halászok között, Zogoviéra emlékezve néztem a tengert, és láttam, hol *a mi partunk*,
s tudtam – ezt tudom ma is –, mert sem őt nem felejttem,
sem az ottani tengert,
hogy egyvalami éri meg, ha egyszerűen csak egyenesen állva kitartunk!

Idéző

*Miért én élttem, az már dúlva van,
de tovább dúlják, hogy a képzelet
se lelje föl ezentúl soha már
a darabokra tépett képeket.
A jövőből, mint dühös vadkanok,
kiszaggatják a még nem-volt időt,
letépik a virágot, mely a fán
bimbó se volt. Álmodtuk, hogy kinőtt.
És pöffeszkedve járnak kertjeink.
Virít a gaz, terebélyes a gyom.
A múlandóság szellője megint.
Elpusztítanak holnap, ha hagyom.
Bekiáltozom hát a végtelent:
Vegyétek el a nem-kívánt jelent!*

Vándordal

Lidérc iszkol, levél zörren,
megmozdul az erdő.
Jobbra, balra kémlel a szél,
mint ember, esendő.

Farkas támad a juhokra,
vagy farkast a juhok ölnek,
kinek halálát huhogja
a bagoly, a nálunk bölcsebb,

nem tudni most, *csillagoltó*
megint az éj, éjek éje.
Fölképzelem csillagunkat
dölyfölni az égre.

Szociológia

Lesz banán, de emelt áron,
ne állj sorba, Szegény Áron.

Szobád három négyzetméter,
férj el benne, Sovány Péter.

Az élet nem gazdaságos,
kösd fel magad, Rongyos Ákos.

Szegény-vers

Szegényember egyszer arra ébred,
tegnap óta megint még szegényebb.

Még koszosabb lett a Lordok Háza,
s nincsen rendőr, aki őt magázza.

De aki a fapadosból följut,
megveti a lenti, bűdös koldust.

Így legalább egyenlődsdi nincsen,
ezt rendelte az atyaúristen,

ki a szegényt az égből lenézi,
hozzá fiát többé nem vezérli.

Ne is gyere mihozzánk, Megváltó,
mi megyünk ki inkább e világból.

Irodalomtörténeti adalék

A költő először
rímeit adta el
a belföldi részvényeseknek,
azután vegyesvállalatot
alapított
külföldi kollégáival
a ritmus kiaknázása érdekében,
végül úgy döntött,
franciául ír,
ez esetben majd magyarra fordítják
mint deficitmentes, nagy nemzeti költőt.
Mindez a XX. század
végefelé történt,
a Nagy Útkeresés idején,
az Alagút középső szakaszán,
hová nem szüremlett
messziről
semmi fény.

A hajléktalan

A hajléktalan
szabadon választja meg
lakóhelyét.

Hazája a föld,
hidegét, melegét
bőrével érzi.

Híd alól
parkba,
parkból híd alá:

mennyi szabadság!
Mennyi
korlátlan lehetőség!

Őnála igazabbul
senki se szereti
a hazát.

Hiszen ő naponta
ráheveredik,
teste melegét neki adja.

Új induló

Róbert bácsi
visszakéri
a kondért.

Lesz levesünk.

Készül
a szép
új világ.

Nagyasszonyunk
odafönről
meghatottan
néz le ránk.

Lovat ide!
Fehér lovat!
Nyerítsen!

Mivelünk van
a turáni
hadisten!

Körkép

Nem hoz nyereséget az álom –
nyöszörgi az álomminiszter,
és benyújtja lemondását.

Szanálni kell a szonettírást –
nyilatkozik a szonettgyártó,
és elbocsátja rímeit.

Szabaduljunk meg az utókortól –
követeli a jelenkor,
és megelégszik önmagával.

Halálszínvonalam megfelelő –
közli a halott,
és vidáman süllyed alább.

Közmegegyezés

A munkásosztállyal
naponta közlik,
hogy ő csak munkásosztály.

Nem rá tartozik,
hogy miről folytatják a szót
a szófolyatók.

Az ő dolga
a munka,
azt tegye serényen,
és ne lazáljon.

Ha nem érti
a tudást igénylő
tudorok szavait,
ne figyeljen oda.

A késő esti műsort
ne nézze
a koránkelő.

Menjen munkába
féldeci nélkül,
ez az ő dolga.

Új szózat

Hazádnak rendületlenül
híve, magyar, ne légy,
a nagy világba szállj tova
innen, mint fürge légy;

ha messzerepülsz, hamarost
akad számodra hely,
vár számos haza e kívül,
hogy ott piacra lelj,

onnan segíts az itt maradt
hazán, e balekon,
vállalkozásba protezsáld
e népet, magyarom,

s ha mégis önsírjába dől,
érte könnyűt ne ejts,
nem temiattad súlyod el,
felejts, felejts, felejts!

Adós-dal

Hazám, Hungary, all right,
kunyaárd csak a dollárt.

Örülj a hitelednek,
amire hiteleznek.

Ha fölmegey a kamatláb,
adj el egy ég-darabkát.

Nézz csalfa tengerpartig,
áruld ki Vörösmartyt,

kínáld fel, mint kelendőt,
a múltat és jövődöt.

Hazám, Hungary, all right,

kunyeráld csak a dollárt.

Kerekasztal

Két énem
sandán méregeti
javaslataimat.

Mindkettő
kiszolgáltat engem,
leszedik rólam a páncélt.

A védekezés
golyóálló mellényét
leoperálják rólam.

Kijelenthetem hát:
Aki belém lő,
biztosan sebet ejt.

Erre jutottam,
ülve az asztal két oldalán,
egyet nem értve magammal.

Üzlet

Mi felkínáljuk.
Ti megveszitek.

Hegyeit, völgyét.
Mélyét a földnek.

Az égbolt kékjét.
Részben, egészben.

Ti megveszitek.
Mi visszavesszük.

Hegyeit, völgyét.
Mélyét a földnek.

Az égbolt kékjét.
De hol lesz mindez?

Minő haza!

A jó honfiak
Bécsbe ménének
Petőfi napján,
mert a bécsiek
kávét osztogatának,
ingyenkávét,
kedvelt magyarjaiknak.
Majd megsirattuk
a kicsiny Zitát,
utolsó királynénkat.
A koszorúk között
ott vala
a jó honfiaké is.
Mikor tűzzük ki újból
házainkra
a sárga-fekete zászlót?
Lehetnének végre
gyarmat is!
S ha fölleljük Petőfit
messze Szibériában,
tetemét hazahozzuk,
hadd lássa porhüvelyként
minő haza ez,
minő haza!

A Petrovics-kutatókra

Mialatt szétesik az ország,
mutogatják Petőfi csontját.

Itt egy koponya – az övé ez! –
A magyarral nem Kufstein végez,

de Szibéria, orosz ármány,
mongolszemű, keleti sátán.

Csak Petrovics van, és ki mást mond,
fejét betörni van még pár csont.

Alekszandr Petrovics verse

Parolázok, parolázok,

cár atyuskát szeretem,
két dolog, mit ki nem állok:
szabadság és szerelem.

Vár engem a magyar ember,
nem fogok itt porlani,
kiás majd az öröklétből
kazánkirály Morvai.

Petőfi a Feketée,
én Petrovics maradok,
de ezentúl már értem
voksolnak a magyarok.

Nagy buli a feltámadás,
többet hoz, mint a kazán,
itt a csontom, hol a csontom,
ütök egyet a hazán!

XVI. századi monológ

Mátyás hadát
sohasem nyögte Bécs,
Bonfini
meg a többi talpnyaló
találta ki ezt.
S aki mást hinne,
gondolja végig,
mi lett az országból
őutána?
Ki tehet erről?
Csakis ő!
Nagyra minek tört?
Itáliát ide?
Az ész megáll.
Hallgatott volna inkább
Szilágyi uramra,
Vitézre,
Janusra.
Most nem keresgélnek
szegény Lajosunkat
a Csele vizében.

Ünnep előtt

Vasvári vörös sátora,
a márciusi ifjak
verestollas süvegei
idegen bálványok valának.

Petőfit megkövezni,
tessék, uraim, tessék,
ő spión vala, köztudott,
s ki kéne kutatni,

hogyan anyai és apai
nagyapja kiféle volt.
Ilyenkor, ünnep előtt,
ez a legfőbb teendő.

S ahol kint lobog
mind a két zászló, oda
féltéglát kell hajítani
a nemzet szent nevében.

Az ünnep eljövend
az üvegesek örömére,
mi pedig vacogunk
a bevert ablak mögött.

MÁTYÁS MAGÁNYA

POGYEBRÁD GYÖRGY

Magam fölé ültettem asztalomnál,
és azt mondtam neki:
zavarosak és változók
idők és emberek.
Majd barátságunkat biztosítandó
eljegyztettem vele Kunigundát,
legkedvesebbik gyermekemet.
De nem bízom a kölyökben.
Nyugtalanító a szeme,
dolgokon átlát.
Szavának éle, mint a kardé.
Mekkora gúnnyal mondta:
„aki rabságban van,
azt kénytetik...”
Mintha már tudta volna,
hogyan király,
még hozzá nálam hatalmasabb.
Országga szegény,
tárháza üres,

szolgái irgykedők, árulók.
Mégis félni kell a szemétől.

SZILÁGYI MIHÁLY

Bilincsbe veretett engem, a nagybátyját,
atyafisága ellensége lett!
Eleget éltem – nem magamat félttem,
de mi lesz a nemzettel, a családdal?
Európa királya akar lenni,
pedig mirajtunk sem fog uralkodni.
Mit kezd a főemberek tanácsa nélkül?
Adóztat és adóztat!
Megrendül még ez a trón,
amelyre énkezemmel tettem őt.
Nagyobbat rendül,
mint a Duna jege,
és akkor nem segít az aranybányákból
szedett arany,
minden a mélybe süllyed,
örvényben kalimpálnak majd aljanép katonái,
és a heverő tetemek közül,
kiket a partra hajigái a feldühödött víz,
senki sem felel majd neki: „élek!”

JANUS

Mátyásról soha többé nem szól verse Janusnak.
Önkény, zsarnoki gög nem Helikonra való.
Barbár föld ura barbár – barbárt zengjen a lantom?
Küldd ide bölcs Cicerót, néma leszen Ciceró.

VERONAI GÁBOR PÁPAI MEGBÍZOTT LEVELE VELENCE MAGYARORSZÁGI KÖVETÉHEZ

Követ uram,
úgy sanyargattattam szemétől és szavától,
mintha
kettős kínzóprésre szorított volna a hóhér.
Ismered oroszlántermészetét.
Azt mondta:
„Velenice a törökkel tárgyal?
Az apostoli szék támadói
a pogányok bátorítói
büntetés helyett felmentést kapnak?
Minden erő
ellenfeleimnél van,

mint nyulat
kapnának el kétfelől?”
Remegtem előtte,
püspöki orcám lilába játszott.
Mátyás ismer
minden ördögi tervet,
és ha az egész világ összedől,
és ellene támad,
országát megvédi akkor is.
Óvakodj tőle, követ uram.

KATONAÉNEK

Mi Mátyást kiáltunk
a harcmezőn.
Megrémül az ellenség
a neve hallatára.

Megbecsül minket
királyi szóval, arannyal.
Nem főrangú urat,
egy molnár fiát tévé vezérünkül.

Amerre elvonul a had,
összesúgnak az országnagyok,
ez nem az ő seregük,
Mátyás serege ez.

Országot védő,
országot hódító
országnyi sereg.

Megyünk németre,
megyünk törökre,
megyünk magyar
lázongó urakra.

Országot védő,
országot hódító
országnyi sereg.

Mátyás nevét
visszük magunkkal,
ővele győzünk.

GÁBOR DIÁK ÉS BUDAI SIMON

„MIKOR MAGYAR KIRÁLY ZÁSZLÓJÁT LÁTÁ,
JÓ LOVÁNAK SZÁJÁT FUTNI BOCSÁTÁ...”

Ezt énekelte Gábor,
aki gyűlölte Janust.
Mégmérgezné Mátyást, ha tehetné,
mondogatta Budai Simonnak,
és hét nyelven gyalázták:

*Neki fontosabb egy vers, mint a hadjárat,
majd minket is megdalol, ha odaveszünk,
Mátyást is, ha sikerül elveszejtenie,
vagy beledöf gonosz epigrammával,
hadd feledjék a magyarok,
ki vala a királyuk.
Püspök uramék gyermekkirályt akarnak,
hogy züllesztthessék országunkat kedvükre,
a humanisták, a tudósok
aranyra nyihogtatják lovukat,
van teóriájuk, citátumuk az összeesküvésre,
nekiünk csak ő van!*

És rákezdték megint:

„MIKOR MAGYAR KIRÁLY ZÁSZLÓJÁT LÁTÁ,
JÓ LOVÁNAK SZÁJÁT FUTNI BOCSÁTÁ ...”

VITÉZ JÁNOS GYÓNÁSA

Azt mondtam neki,
hogy megtévelyodék.
De ez nem volt igaz, Uram.
Szolgád hazudott.
Tudtam, mire szövetkeztem
Joannessel.
Mátyás a te szolgálid ellen fordult,
teellened fordult, Uram.
Személyünkben
a hagyományt,
a múltat tagadta meg.
Nincs a véteknek
olyan fajtája,
amit meg ne engedne magának.
Miért nem taszítod le
tenmagad?
Csak jeleket küldesz?
Eltünteted a hollókat Budáról?
Mit ér a jel
őellene?
Károghatnak a sírok fölött
az égbolt madarai, a csillagok,
ő azt teszi, amit fejébe vett.

Bocsásd meg szolgád vétkét,
teéretted hagyá el száját hazugság.
Vén és fáradt vagyok,
Mátyás szeme őriz
halálomig.

GALEOTTO MARZIO
A KIRÁLY CSODÁLATRA MÉLTÓ
TULAJDONSÁGÁRÓL

Népétől sose félt vala Mátyás, mondta elégszer
népétől aki fél, trónra ne üljön olyan.
Álmát udvari szolgák halk szava rögtön elűzte
nyers katonái között mély álomba merült.

FOHÁSZ

Úgy bújunk elő,
mint az egerek.
Papok, nagyurak karma elől
rejteztünk lyukainkban.
De őt is féljük,
az oroszánt.
Aki a nagyurakat
lándzsa alá állította.
Alig vagyunk,
nélküle
nem is lennénk.
Rongyainkban
a csontig harapó
hidegben
a földön fekszünk.
Közénk ha jön
felöltve álruháját,
látja
mi sorsunkat.
Csak ő!
A hatalmas.
Mi Mátyás királunk!
Nyumuroltaknak
kies hajlaka!

A NÉMET DALNOK ESETE

A külhoni dalnok a királyt dicsérte,
férfiszépségnek mondta a dalban.
Az alacsony homlokú erre elkomorult,
honi dalnok ilyet ha merésznel, botot kap.

De ezúttal türtőztette magát.
Tudta, hajbókolnak körülé követek,
némelyik még a barbarusok nyelvét is érti
főpapok bóklásznak körülé,
de ki-tudja-milyen imát küldenek
Kázmérhoz, az ájtatoshoz,
a pápához,
a taljánokhoz!
Üvölteni lett volna kedve,
nyomorultul fog szétesni az ország,
Beatrix nem szül,
fügét mutat neki a sors.
Hiába tudja ő egyedül,
éppen mert egyedül ő tudja csak,
azért olyan kétségbeejtő tudás ez,
üvölteni akarózik tőle,
üvölteni, üvölteni, üvölteni, üvölteni!
és akkor Mátyás felállt – csönd támadt –
ő pedig a harag egyetlen látható jele nélkül
megdorgálta az álnok dalnokot.

BONFINI AZ ELŐJELEKRŐL

Az oroszánok
sorra döglöttek.
Azt mondá Mátyás:
„Ha az Ég dördül ellenem,
és szövetkezik az Alvilággal,
akkor is végigjárom utamat.”
Mefogadtam neki,
hogy nem írom le
egyik jelenést sem.
Ideírom hát,
mint halála utáni jeleket,
mintha
siratta volna őt az Ég.
De nem siratta!
Én láttam Mátyást,
hogyan állt meg
az utolsó oroszánnal szemközt
az utolsó hörgést kivárva.
A felséges vad
és a Felség,
a halott
és az élő oroszán.
Aznap
a Duna kiáradt,
roppant szájában
eltűntek a falvak.
Fölöttünk

oroszlánokra formáztak
a felhők,
nyelvüket láttam az égen.

BEATRIX

Méghogy énfölibém a Fattyút,
Aragóniai Ferrante leánya fölibé,
ki a barbarusok földjére behozá
Itália egének kékjét?
Mit képzél ez, hogy ő meg pannónusai
úrrá leendnek Európán,
ez a tatári nép, kínlódtam nyelvükkel eleget!
Hiába gyötri magát fejerepesztésig,
hogy amit ő erőnek erejével
megteremtett, úgy éljen, ahogyan ő akarja.
A Fattyú éltesse, a sánta, a német szuka kölyke?
Ott üle az ő jobbján Bécsben is.
Nem mindegy, hogy ki üle az ő jobbján?
Ha meghal, jobbját úgysem emeli többé
föléje védelmezőleg.
Ez ugyan nem őrzi, amit ő, az oroszlán
átadni készül,
nemhiába fáj is a feje tőle,
úgy fáj, hogy egész apró termete
belesajdul, egészen a bokáig –
mondta is Hippolit, a jó eszű fiúcska,
ha ő meghal, Beatrix, én téged koronázlak
Pannónia királyává, ha Johanna papissát
pápává kikiálták, mért ne lehetne belőled
rex itt, Pannóniában, mord szavú barbarusok közt

BORBÁLA

Jánoska nem olyan,
mint ő,
mindig ijedten néz rám,
mintha félne apjától,
aki őt
akarja királynak,
őt,
az ország legfőbb hercegét,
az én fiamat;
nem való ő
a főurak közé,
akiket apja megzabolázott,
nem való ő
a főurak közé,
akiket apja

– ha kellett –
pofon vert.
Én szegény,
hatalmas,
félelmetes uram,
miért nem szültem
hozzád hasonlót,
de hogyan is szülhettem volna,
hiszen nincs hozzád hasonló,
egyedül vagy te,
magányos a trónon,
magányos a világban,
engedelmeskednek neked, amíg élsz,
hogy ne is háromszor,
mint Krisztust Péter,
tizenháromszor
tagadjanak meg
a holtod után.
Szegény,
fejfájós,
hatalmas uram,
Jánoska nem olyan,
nem lehet olyan,
mint te,
őt
nem az ország nagyasszonya
szülte királynak,
csak én szültem,
Borbála,
a szerelmed,
jaj, mire,
milyen holnapi,
holnaputáni
világra?

PÉTER

Én, a királyi főétekfogó,
bevitettem neki a fűgét.
Megtettem, amit ellenségei kértek.
De azután,
amikor három napon át
oroszlánként azt ordította: „Jézus!”,
csak remegtem a konyhán.
Megértettem, ezentúl mindnyájan
félni fogunk.
Nem őt öltem meg, hanem minmagunkat.

Kuruc nóta

*Vége vagyon bocsi szegénylegényeknek,
de vagyon világa a sok prémeseeknek.*
Tengerpart napfénnel bankokba járóknak,
járdára fröcskölt sár szegény gyalogosnak.

Merre, Balázs testvér, mindig csak semerre?
Senki sincs, aki most a népet vezesse?
Urunkra a győzők mondanak sok rosszat,
mióta a rosszra érkeze a rosszabb.

Tart már egy ideje, pedig nincs, ki tartsa,
nem gondol a pénzes a szétrongyolt hadra.
Vész az ország, vesszen, ez az urak dolga,
jó szegénylegényből ne legyen rossz szolgálta.

Sokára, másféle, erősebb sereggel,
mai kábulatból ébreszt igaz reggel,
akkor, Jakab testvér, okosan csináljuk,
addig meg kibírjuk, a sok ütést álljuk.

Javaslat

Javaslom
a Dózsa György utat
nevezzük
Werbőczi útnak.
Végül is ki volt Dózsa?
Póru jár parasztkirály.
És ki Werbőczi?
Nemes jogtudós.
Vegyük le hát az utcasarkokról
a megégetett nevét.

Ekloga

Üstökös csillagot mutat az ég, féliünk.
E világtól immár semmit se remélünk,
arra sincsen gondunk, mi leszen itt vélünk.

El-elharcolgatnánk, volna is ki ellen,
de lefogja karunk alvilági szellem,
halálos seb nyílik a vitézi mellen.

Fogjuk még a szablyát, avagy ő fog minket,
haragunkra az ég oltó pernyét hintett,
élünk, de ránk húznák a halotti inget.

Leszen múlásunknak iszonyú szép titka.
Vérünket a vén föld vadállatként issza,
nyeljen hát magába, onnan térünk vissza.

Megáll a mennydörgés ráncos hegység csúcsán
kitátja fenenagy száját dühös vulkán,
e világra ráhull roppant láva-hullám.

Hamisak, hitványak akkoron pusztulnak,
hitetlenül emelt várfalak lehullnak,
és mai hangosok nagyon elnémulnak.

Mandela

Bebörtönözték a 41 éves férfit,
s 71 évesen engedték szabadon.
Várta a világ, mit fog mondani.
Ő pedig, kezét ökölbe szorítva,
megismételte, amit 27 éve mondott.
Csillagtalan éjszakában
ez ad erőt.

Ezékiel könyvére

Ahová a lélek vala menendő,
onnan érkezen végre forgósziel.
S a forgósziel szóljon belőlem,
másképp szavamat úgysem értik.

Ezeknek hiába érkezne nagy felhőn
oroszlán-, bika-, sas-orcájú angyal,
meg sem látnák a felhőt, amíg
villáma szénné nem égetné őket.

Égesse hát, mert pártos házban laknak,
a szót vagy hallják, vagy nem.
Tegyel tűzkőnél keményebb gyémánttá,
hogy ne rettenjek a tekintetöktől.

Aki hallja, hallja, és aki nem, az nem.
Bal oldalamba fekszem, úgy kiáltok.

Naponta vétket raknak vétkeikhez,
addig is, míg jobb oldalamba fekszem.

Ne legyenek, ha nem ők a leendő,
részük rémülés legyen, ne énekszó.
De megmaradjon, honnan haragod jött,
ahová a lélek vala menendő.

Jó szerencsét, semmi mást

SZONETTKOSZORÚ

Ha mérged míves szonettbe gyömöszlöd,
értő telkeknek bizony jobban tetszik,
noha a rímek tasakja kifeslik,
és hátán viszi szonetted az ördög.

Megható, milyen szép tercínát hörgőit,
mikor elérte a rímtelen Semmit,
őt odalent a nyüvek rágni kezdik,
míg meghatódnak idefent a költők.

Pedig visít, akárha malac rína,
a legutolsó két szakasz a versben,
mert érzik a kést, mely beléjük csusszan.

Szeretkezni hideg gödörbe hívja
a Múza őt, s kedvük telik ebben,
kik ácsorognak a gyászkoszorúban.

INKÁBB

A szegényektől ellopott remények
rossz lábbelikben csámpáznak a múltba,
és az egykorit úgy idézik újra,
mintha ami volt, nem ért volna véget.

Néha elhiszem, engem is ő éltet,
rákényszerülök hát a vissza-útra.
Álom s ifjúság mély kútjába hullva,
lyukas vödörként ott maradnék végleg.

Ami körülöm nyüzsög, ellenemre
van, és halál íze lesz minden szónak
hazug szónokok szájából kibukván.

Inkább a jövőt vinném, rejtegetve,

kútba ne hulljon mivelünk a holnap,
ne várjanak halottak minden utcán.

TANÁCS

Dolgozz, mégha fejed fölött a balta,
ördöggöszörűs köszörülni kezdi,
mikor suhint vele, senki se sejti,
ám egy csapással fejedet lecsapja.

Ne hagyj semmit se félbe-szerbe hagyva,
körülményeid próbáld elfeledni,
mint ki az árból halott embert ment ki,
akit dobált az elemek haragja.

A szétesőt széjjelesni ne engedd,
amit elkezdted, folytasd mindenáron,
rend nélküli világban teremts rendet,

mialatt holló károg törött ágon,
és menekülnek szarvasok és őzek,
csupasz nyakú idő köröz fölötted.

BAROKK SZONETT

Mikor az alagútban kósza fények
jelzik, hogy a sötét nem végleges,
az ember fia ott is égre les,
ahol emléke is kihunyt az égnek.

S az oktondi reménytől vígan lépked,
ilyenkor aztán megint lépre megy.
Mert kéknek látja – a baj éppen ez –
a még rondábbul szurokszín sötétet.

Aztán leül, és kutyaként vonítja
keserveit a nemlétező égre,
mielőtt magát kaparná a sírba.

Később elindulna, nem tudja, mivégre,
inkább szokásból, mint kedvből emel
térdet, bokát, és megy, mert menni kell.

RÉGIMÓDI

Mikor a föld elagg, vak folyói pedig
visszafelé folynak, s csak a békák
kuruttyolása őrzi reggelig

holdtalan éjben hitem maradékát,

mikor a reggel Nap nélkül zuhan
hazugságok baltájával nyakamra,
és minden, amit próbálgat fogam,
csípős savanyú, akár a vadalma,

akkor próbáltatik meg, hogy ki állja
s ki nem, *sors bona, nihil aliud*,
de nem adatik sose megfutóknak.

Értelme egynek van: nemet kiáltva
arra, mi tegnap s ma egyként hazug,
az égre tűzni a Napot s a Holdat.

EMLÉKEZŐ

„Elfussunk? nincs hová ...” – ezt írta Zrínyi
noha a sűrűből kitört a vadkan.
Ha el kell esni egyenlőtlen harcban,
akkor is lehet győzelemben bízni.

Kísértetekkel, holtakkal csatázva,
kik régen nincsenek, hiába élők,
kezdjük megint a harcot, ama végsőt.
Harcot kezdeni soha sincs hiába.

Erre tanít a Csáktornyái példa,
s folytatja az elődök maradéka,
Jézust híva megint, Isten vitézét,

halálában ki leszen diadalmas,
keresztfájára feszítve hatalmas,
és hóhérait elnémítja végképp.

AZ ÉLŐ FÉL

Halottak látogatnak, nem az élők,
halottak biztatnak, hogy ellenálljak,
ne hagyjam abba harcukat, a végsőt,
mielőtt nekivágnék a halálnak.

Ők nem változnak, mindegyik a régi,
csontjukban zörögnek a hitek, eszmék.
Volt lényüket másikra nem cserélik,
páncéljával védi őket a nemlét.

Az élő fél, az élő visszaretten.
Halottakkal tud leginkább beszélni.

Álma sem óvja, lidérces az álma.

Szavakkal mások szólnak őhelyette.
Mikor felébred, a reggel kivégzi,
csontjai kérdeznek, a választ várva.

A tegnapi szó

A tegnapi szót ma sem mondom másképp,
hiába a másképp-mondás divatja.
Nem leszek lényét elvesztő árnyék.

S ha nem mondhatom ki a szót, helyette
másikat sem keresek mindenáron.
Életem várát az a szó bevette.

Ingani jobbra-balra, mint az óra,
eztán sem fogok, de az időt jelzem.
Az idő végül minket vált valóra.

Kísértetek ideje ez a mosti.
Tőlük hangos az éjfél e toronyban,
hol még a baglyok se mernek huhogni.

Lélegzetemmel szólok, és kimondom
a tegnapi szót, a holnaputánit,
mai szavaknál hangosabban szóljon.

Hitvalló

Mialatt támadják a Nemlétezettet,
eltökélten hiszek a Nemlétezőben.

Az idegeimben olyan jelenvaló,
hogy nyugodt álomból is fölriaszt.

Érette búvok, mint az üldözött,
az üldözött költőre emlékezve.

A nagy bolygókhöz mérve semmi Földön
csakis ő élteti az éhezőket,

a négert, az indiánt, a cigányt,
nagy és kicsiny országok szegényeit.

Álmodozó költőt és precíz közgazdászt,
akik kigondolják, mikor, hogyan jön el.

Az ellenefordulót, aki maga ellen tüntet,
nem tudja, mit hajigái az égboltig.

A Pályaudvarok kartonpapírjain alvót
és a magzatra hallgató, elnehezült anyát.

Könyvtárba bújó, eszelős filoszt
és munkások közé járó, megtagadott kommunistát.

Jezust, aki azt mondja az eladósodottaknak,
ne adjátok vissza a gazdagnak, ami a tiétek.

A zsoldost, aki már gyilkos dárdáját emeli,
hogy üdvözüljön végre a keresztre feszített.

Úgy születik most a mindenség roppant idejében,
mint az ősidőkben a ködből kiváló csillag.

Mondatainkat pontosabbra formálja,
segít a kibírhatatlant kibírni.

Tevékenykedve életünk végső percéig,
a férfit megtartó asszonyiságra sóváran.

Hogy amíg el nem hal utolsó élő sejtünk,
ne akarjuk megállítani az időt.

Józsué imája

Inkább féljenek engem,
de őket mindenáron
elviszem ama földre,
hiába csinált Áron
aranyborjút, amelytől
megszédült a szegény nép,
és elfelejté Mózeszt,
az Isten rendelését.
Ezekkel, mert más nincsen,
a sok félénk szívével,
kiket rémít a pusztá,
és még inkább a tűzjel,
és kik jámbor öreggé
hazudják ama Mózeszt,
ki az Úrral vitázva
véste a törvényt ott fent;

ahová nem száll angyal,
s ahová nem lát Áron,
eljutunk ama földre,
eljutunk mindenáron.

Eretnek zsoltár

*Ne szárazsd ki velőmet csontomból bánattal,
legyen ami engemet e világon marasztal,
majd dicsérlek tégedet, környékezek malaszttal.*

De ha gonosz Úristen leszel, ki nem segítesz,
ha elpártolsz éntőlem legrosszabb ellenimhez,
többé úgy sem szólítlak, még ha sújtolva intesz.

Gondold meg hát, mit teszel, kire vagyon szükséged,
mert én immár nem bánom, pokol tüze ha éget,
és ha magad nem véded, én se védlek már téged.

Nem rejtelek szívembe, nem bújtatlak agyamba,
e világot elhagyom, tégedet is elhagyva,
leszek eztán nélküled, támaszkodom magamra.

Balassi Bálint utolsó verse

Pokolbeli kísértetek faggatnak,
nem válaszol városkapu, várablak.
Alvilági kárörvendők azt kérdik:
te csillagod világol-e mindétig?

Jó lovamon nekivágok utamnak,
nincsen szállás, se hús forrás, se abrak.
Ha csillag sincs mifölöttünk az égen,
minek álljunk őrszemekként az végen?

Nem is állunk, vége lön az vitéznek.
Ne faggasson se csillag, se kísértet.
Amit kezdtem, mások talán bevégzik,
ő csillaguk világoljon mindétig!

Fohász Prométheuszhoz

Akitől ma a tüzet visszalopják,
mégis úgy hallgat, mintha elfogadná,
hogy keselyükkel tépessék a máját,
és őt tegyék újra leláncolt rabbá,

munkástitán, az egyetlen ellenség,
ki megzavarta az olimpi békét,
és akit ismét a régi sziklához
kötnének, hogy ott múljon ki végképp,

hangod akarjuk hallani a földön,
mi vacogok, emberi tűzre vágyók,
és kívánjuk te világod eljöttét,
mert a miénkben dermedt a hiányod.

Készült 500 példányban.

**Ez a
039
példány.**

ISBN 963 327 117 7

**Zrínyi Katonai Könyv- és Lapkiadó
A kiadásért felel: Sípos Géza igazgató**

**Tótfalusi Tannyomda (900291)
Felelős vezető: Nagy Lajos igazgató**

Felelős szerkesztő: Tabák András

**Műszaki vezető: Tóth László
Műszaki szerkesztő: Mohr Gyula**

**Terjedelem: 3,5 A/5 ív
59 (4200)-Zi-1230 – 1 – 9091**